

den, hos hvem hun i Nødens Stund vilde kunne finde Tilflugt og Trøst.

Nu, da han var borte, mindedes hun ham med Taknemlighed for det meget gode, hun havde lært af ham; og ganske særlig hæftede hendes Tanker sig ved den Formaning om at leve i Sandhed og Selvopofrelse, hvortil han i sine Taler til Ungdommen idelig vendte tilbage. Under Indtrykket af hans Død, og idet Emanuels vedvarende Tavs-
hed for hver Dag blev hende et mere talende Vidnesbyrd om, hvorhen hans Længsel uimodstaaelig drog ham, modnedes en Beslutning hos hende, som lige siden Frøken Tønnesens og den unge Frøken Gerdas Besøg havde optaget hendes Tanke Dag og Nat. Hun sagde til sig selv, at det var frugtesløst længer at hengive sig til et Haab, som nu ofte nok havde skuffet hende, og at det derfor var bedst, baade for hendes egen og Emanuels, men navnlig for Børnenes Fremtids Skyld, at der endelig skete en afgørende Forandring i deres hele Liv. Hun vilde en Dag tale rent ud med Emanuel om deres Forhold; og roligt og varsomt vilde hun da sige ham, hvad der mere og mere var kommen til at staa for hende som den eneste Udvej til et nyt og lykkeligere Liv for dem alle.
